

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci**, se sídlem U Soudu 540/3, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 4. 2020, č. j. 59 A 26/2020 – 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 4. 5. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nepřipustnost, odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného – usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 1. 2020, č. j. 59 A 106/2019 – 135.

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen ‘správní orgán’).*

[3] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

[4] Stěžovatel v projednávané věci podal u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) „žalobu“ proti rozhodnutí tohoto soudu vydanému v řízení o žalobě podané stěžovatelem v jiné věci. Soudní řád správní nicméně nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí jiného (obecného) soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u krajského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo „způsobilé“ řízení o žalobě zahájit. Bylo proto zcela namístě, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího odložil. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí stěžovatelovy „žaloby“ usnesením, poskytl mu tím určitý procesní „nadstandard“, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[5] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nebot' o návrh se v případě jeho „žaloby“ vůbec nejednalo) a je nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[6] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu